

DÉLMAGYARORSZÁG

Vasárnap, 1938. március 27.

Politikai napilap

XIV. évfolyam 68. sz

A szegedi ügyvédek

Elkendőzve köszöntjük a szegedi ügyvédi kamarát azért a határozatáért, amivel elutasította a numerus clausus gondolatát. A szegedi ügyvédek hűek maradtak a nagy elődökhöz, akik ügyvédeknek indultak el s a magyar történelem glóriái közé érkeztek meg. Az ügyvéd hivatása: küzdelem a szabadságért s a szegedi ügyvédség most a legszebb hivatás betöltésénél, a legmagasabbrendű feladat elvégzésénél is többet tett, amikor választva a nagyobb kenyeret és a több szabadság között a szabadságot választotta. A szegedi ügyvédek elvetették maguktól a numerus clausust: nem kell nekik a jogfosztás még akkor sem, ha csak másokat sujtana s ha nekik a mások jogfosztása előnyöket ígért is.

Magyarországon ügyvédség nélkül nem volna közszabadság és közszabadság nélkül nem volna ügyvédség. Az ügyvédség és a szabadságjogok egy anyaméhől születtek. Az ügyvédi hivatás nevelte fel a magyar politikai szabadság harcosait, de csak a szabad szó és szabad cselekvés fölneveltjei állhatnak be a szabadság harcosai sorába. Szabad ügyvédek nélkül szabadság sincs, a szónak és cselekvésnek szabadsága teremtette meg azt a bátorságot, azt az eltökéltséget és önfeláldozást, ami az ügyvédek a szabadságjogok harcosává avatta fel. Ügyvéd volt Kossuth Lajos és ügyvéd volt Deák Ferenc is — s ennek a két glóriás névnek felmutatása után talán nem kell már szót vesztegetni arra, hogy milyen szerepe volt és milyen szerepe lehet még a magyar ügyvédségnek a nemzet történelmében.

Meghatódva és elérzékenyülten kell meghajolni a szegedi ügyvédek előtt. Csudálatos, magábanálló jelenség az önzetlenségnek és elvhűségnek az a héroszitaljesítménye, amit a szegedi ügyvédi kamara határozata tár példaként és vigasztalásul az ország elé. Alig van ügyvéd, akinek fejében nem gözölgőnének a gondok s akinek élete nem volna szünet nélküli harc a kenyérért s mondhatnánk őszintebben is: az éhenhalás ellen. Hová lett ennek az élethivatásnak derűs biztonsága, kenyeret, tekintélyt és vagyont szerző szépsége és jósága? A lerongyolt élet pengős perein kétszer annyi ügyvéd osztozkodik, mint ahányan a boldog békeügyvédeknek iuttatott munkájában és kenyérrel osztozkodhattak. Minden egykéz az ügyvédeknek egy kategóriáját fojtotta meg s minden központosított gazdasági tevékenység a vidéki ügyvédek egy csoportjának kenyerét vette el. Nincs ügy, ami munkát adna és nincs ügyfél, aki a munkát meg tudná fizetni. A magyar ügyvédek ma nem a keresetükből, hanem a múlt emlékeiből és a jövő reményeiből élnek.

S amikor a kormány — legalább ígérete szerint — segítséget akar adni az elszegényedett, az élet gondjaival meggyötört, a mindennapi kenyérért folytatott mindennapi harcban letört ügyvédségnek, akkor ezek a szegény, kenyértelen, minden támogatásra érdemes ügyvédek felállottak és azt mondják: nem kell nekünk a jogtalanság segítsége, nem kell nekünk a jogfosztás védelme, nincs köztünk senki, aki mások életének összeomlásán

akarna gazdagodni, mi nem a nagyobb kenyérhez, a biztosabb fillérekhez ragaszkodunk, hanem hivatásunk szépségéhez és szabadságához, szabad pályán akarunk küzdeni tovább, nem kell nekünk lezárt sorompó, nem kell nekünk ügyvédlicenc. A kormányhatóságnak és a törvényhozásnak ezer módja van ahhoz, hogy segíthessen az ügyvédségen s hogy legalább egy töredékét fizesse meg annak a közérdekű munkának, amit a magyar ügyvédség végez, — meg fogunk mi élni, — mondották reménykedő sóhajjal a szegedi ügyvédek, — ha a kormány nem is ad semmit, csak ne is vegyen el semmit, se munkaterületet, se feladatköröket s a községi jegyzők kortesmunkáját ne azzal jutalmazza, hogy — a jogi fogtechnikusokat, — jogi szakmunka végzésére hatalmaz fel.

Minél önzőbb tülekedés lármája tölti el a közéletet s a huszonnégy órás problémák minél inkább terelik el a figyelmet a nagy célokról és komoly feladatokról, annál könnyesebb megadatottsággal lehet csak nézni a szegedi ügyvédi kamara tagjainak azt a hősi manifesztációját, amivel kiállott a hivatás szabadsága mellett s amivel a saját ma-

teriális érdekei felretételével tiltakozott a legjobbszándéku jogfosztás ellen is. Nem politikai párt, nem világszemlélet aratott itt diadalt, hanem a hivatás szerelme s az elakudhatatlan ragaszkodás a foglalkozás szabadságához, „Éhe kenyernek, éhe a szépnek, éhe a szónak bánt titakat”, — mondhatjuk el Ady szavaival a magyar ügyvédekről is, de vigasztalódva látjuk, hogy a kenyérnek az éhe nem győzte le a szabad szónak az éhét. Inkább legyen kevesebb a kenyér, de legyen több a szabadság, — mondották a szegedi ügyvédi kamara tagjai s szinte azt kívánjuk, tárguljanak ki az ügyvédi kamara nagytermének falai s az az áldozatos hitvallás, amivel a kenyértelen ügyvédek leborultak a szabadság gondolata, ereje és szépsége előtt, szélesedjen ki az egész országban programmá s a gondolat és cselekvés engedelmességre kényszerítő parancsává. Ügyvéd urak, soha olyan sikerük nem volt, mint most, amikor a vádlottak padjára ültetett szabadság számára szerezték meg a felmentő ítéletet. A nemzet hálája lesz a honoráriumuk.

Anglia tárgyalásai

Rómában szombaton tovább folytatják a megbeszéléseket — Orlási csatahajók építését határozza el Anglia, Franciaország és Amerika

London, március 26. Chamberlain beszédét élénken kommentálják az angol lapok és a beszéd visszhangjával foglalkozva, megállapítják, hogy a miniszterelnök *viagszerte sikert aratott*. Fontosnak tartja az angol sajtó, hogy a beszéd Rómában, Berlinben, Párisban és Prágában is kedvező fogadtatásra talált és a négy főváros egyikéből sem érkeztek olyan jelentések, mintha a beszédből ki-vetni valót találtak volna.

Az angol fővárosban tovább folynak a tengerészeti tárgyalások Franciaország, Anglia és az Egyesült Államok megbízottai között. A tárgyalásokról a párisi *Matin* azt az értesülését közli, hogy a három nagyhatalom 35 ezer tonnát meghaladó csatahajók építését fogja elhatározni.

A római tárgyalások

Róma, március 26. Perth lord ma egy óránál tovább tartó megbeszélést folytatott Ciano gróf külügyminiszterrel.

Churchill Párisban

Pénteken délután elutazott Párisba Winston Churchill volt kincstári kancellár, aki a francia fővárosban éppen azokkal a politikusokkal akar megbeszéléseket folytatni, akik nem helyeslik Chamberlain külpolitikáját. Churchill nyíltan hangzottatta a napokban, hogy a Chamberlain-kormány megbuktatására törekszik. Politikai körökben úgy látják, hogy az angol politikus a francia államférfiakkal folytatandó eszmecsereje során igyekszik velük együtt megkeresni azokat az eszközöket, amelyek az általa képviselt eszméket sikerre vezethetik.

Leon Blum megegyezése a szenátussal

Páris, március 26. A Leon Blum-kormány megegyezett a szenátussal. Eszerint a kormány bele-

egyezett a szenátusnak abba a határozatába, amellyel a *kért fegyverkezési póthitel összegét felére csökkentette*. A szenátus a fegyverkezés céljaira előirányzott póthitelből 145 millió frankot törölt és csak 5 milliárd frank összegű póthitelt hagyott jóvá. Ilyen körülmények között *nem kell tartani a kormányválságtól*, jóllehet pénteken erősen tartották magukat azok a hírek, hogy a kormány lemondása küszöbön áll.

Fegyverkezési láz Csehszországban

London, március 26. Az Evening Standard jelenti: Csehszország, amelyet úgy szoktak hívni, hogy a demokrácia szigete az önkény tengerében, most lázas háborus készülődéseket folytat, hogy minden talpalattnyi területét megvédje. A csehek megerősítettek 24 hegyi szorost, öt új repülőteret építettek, hármat német, egyet lengyel és egyet a magyar határ közelében.

A pilseni óriási Skoda-féle lőszer- és fegyverműveket fokozatosan kevésbé sebeshető pontokra helyezik át. A határvidék helyőrségét megerősítik. A határtól számított 12 mérföldes körzetben minden építkezési terv a katonai hatóság jóváhagyására szorul.

Roosevelt az ausztriai menekültekért

Washington, március 26. Roosevelt elnök az azal az indítvánnyal fordult a latin-amerikai államokhoz és nyolc európai országhoz, alakítsanak bizottságot az ausztriai politikai menekültek kivándorlásának megkönnyítése érdekében. Roosevelt az európai államok közül Angliához, Franciaországhoz, Olaszországhoz, Belgiumhoz, Hollandiához, Svájcba, Dániához, Svédországhoz és Norvégiához fordult indítványával. A javaslat szerint a magánszervezetek pénzrel látnák el a kivándorlókat. Roosevelt azt is javasolja, hogy ezek az államok a törvényes lehetőségekhez mérten fogadják be a menekülteket.